

Урбанистичко питање учлањења Србије у НАТО, чија би првенствена сврха била – како нам је љубазно појаснио министар Драган Шутановац – да доведе до поскупљења српских некретнина, још није званично на "дневном реду". Због тога што Србију још нико није ни позвао у НАТО. Али, незванично је одавно постављено, пошто Србију многи гурају у НАТО: једна чланица владајуће коалиције (СПО); једна парламентарна и повремено владајућа странка (ЛДП); тзв. невладин сектор, који господари овдашњим медијским простором, а о чијим финансијама знамо неупоредиво мање него о томе колико је гајбица набрао Марко Милошевић не би ли зарадио за "Мадону"; плус барем један члан Владе Србије, поменути Драган Шутановац.

Пошто се Србија декларисала као неутрална земља у војном смислу, а Шутановац није министар за урбанизам, како би се могло закључити из његовог познавања тржишта некретнина, већ министар одбране, онда цела проблематика добија на важности. Тачније, драматици, с обзиром на то да НАТО овде баш и није непознат: 11 година је огроман историјски период, али, ко напрегне меморију вероватно ће се сетити да је та алијанса бомбардовала Србију од марта до јуна 1999, а одмах потом преузела пуну контролу над Косметом, са којег су истог тренутка, зачудо, побегли Срби и остали неалбанци – не сви, пошто неки нису успели да утекну пред распомамљеним ОВК терористима, од којих их је "штитио" управо НАТО. Елем, тај и такав НАТО, о чијој спремности да бомбардује суверену државу која га не угрожава ми Срби имамо извесна сазнања, Шутановцу и осталим набројаним друштвено-политичким субјектима делује не само као прихватљиво, већ као најбоље, а можда и једино могуће решење за војно-безбедносну позицију Србије.

ОК, знамо шта они мисле о томе. Али, не знамо какав став о НАТО-у има становништво Србије. А становништво Србије такође баш и није непознат појам: десет и по година је предуга временска дистанца, али они пажљивији ће се вероватно сетити да је режим Слободана Милошевића рушен петог октобра 2000. управо у име народа, тј. држављана ове земље.

Неки од оних који су тада рушили Милошевића, ових дана су се, заједно са бројним интелектуалцима, огласили захтевом за референдумом о евентуалном учлањењу у НАТО. И они, попут Шутановца, нагласак стављају на непокретну имовину, тачније територију, али су, за разлику од њега, врло забринути: плаше се да улазак Србије у НАТО значи дефинитивно одустајање Београда од Космета! Поред тога, 200 потписника овог захтева плаши се и да ће учлањење у НАТО бити погубно за наше односе са источним силама, као што су Русија и Кина, односно арапским светом са којим,

Србија још није ушла у НАТО, а ка` ће не знамо

Пише: Миодраг Зарковић
четвртак, 14 јануар 2010 11:51

вероватно на бази Покрета несврстаних, често налазимо заједнички језик. Исто тако, да је то у економском смислу потпуно непотребан, самим тим штетан и прескуп корак, а да у моралном смислу представља понижавајућу капитулацију од које су ранија покољења овог народа радије бирала смрт. Зато потписници овог захтева траже да се народна воља утврди најпоузданијим поступком – референдумом.

Авај, неки други од оних који су петог октобра рушили Милошевића, заједно са онима који су до петог октобра владали са Милошевићем, узвратили су да је тај захтев потпуна бесмислица пошто нас НАТО још није ни звао, али да они иначе јесу за решавање те дилеме референдумом, за који само још није дошло време. А неки трећи који су петог октобра рушили Милошевића, и који су га касније испоручили Хагу, одавно већ оспоравају референдум као начин да добијемо одговор на питање жели ли Србија у НАТО: заслепљени дирљиво личним елитизмом ("елита, то смо ми"), никада не би тако судбинску одлуку као што је улазак у војни савез препустили некоме толико неквалификованом као што је народ!

С обзиром на то да ови други (ДС и СПС), уз несебичну помоћ ових трећих (ЛДП са сателитима), већ годину и по дана држе у својим рукама све полуге власти и све утицајне медије у Србији, постоји реална опасност да питање чланства у НАТО-у, односно референдума, буде одложено за "срећније околности". Оне које ће непогрешиво препознати Драган Шутановац, омиљени српски министар Џозефа Бајдена. Примениће се, у ствари, исти рецепт као и код Устава Војводине (од милоште прозваног Статутом), Закона о информисању и Закона против дискриминације: пробали, ал` пошто су наишли на очекивани отпор, сачекаће месец, два, годину, две, односно, све док народ не постане довољно измрцварен јаловим расправама и равнодушан према коначној одлуци. Тада ће проценити шта им је лакше и "европскије", да ли да организују референдум или да га заобиђу, како би Србију увели у војни савез који ју је бомбардовао, убијао, осиромашео и раскомадао.

Ко може да их спречи у томе? Само она тако неелитна маса због које се и организују референдуми – народ. Како? Па, девет и по година можда и није тако непојмљиво гломазан период, сетићете се...